

παρατηρητών, ότι το πρόβλημα αντιμετωπίζεται επιτυχώς.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ LADA

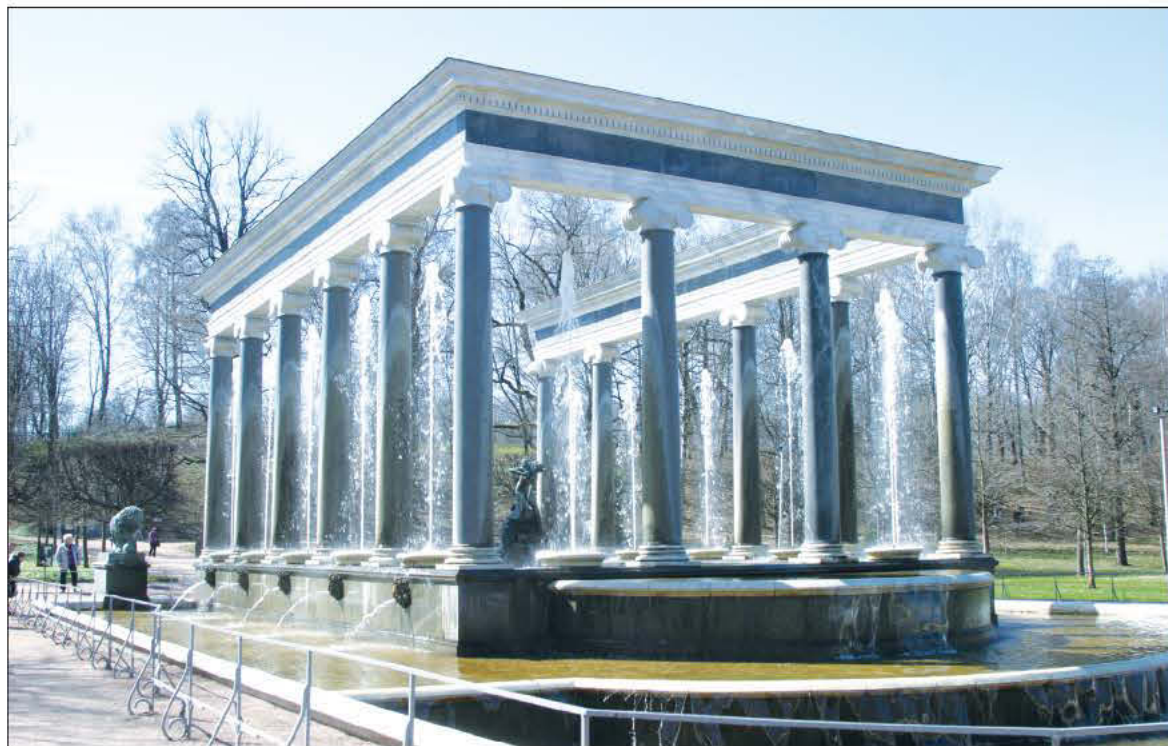
Τα αυτοκίνητα LADA υπήρξαν το σύμβολο της σοβιετικής αυτοκινητοβιομηχανίας. Την περίοδο εκείνη όποιος είχε ένα LADA ανήκε στους «τυχερούς», μιας και τότε δεν υπήρχαν... «κοινωνικές τάξεις». Ήταν όλοι ίσοι, μόνο που ορισμένοι φαίνεται πως ήταν περισσότερο... «ίσοι» από τους υπόλοιπους και είχαν ένα LADA.

Τώρα τα αυτοκίνητα αυτά της παλιάς σοβιετικής δόξας έχουν πέσει στην υπόληψη του μέσου Ρώσου, που γνώρισε τα προϊόντα της δυτικοευρωπαϊκής αυτοκινητοβιομηχανίας, και αποτελεί «το σύμβολο της διαφοράς μεταξύ φτωχών και πλουσίων». Μάλιστα υπάρχει και ένα ανέκδοτο που κυκλοφορεί στη Ρωσία: «Πώς διπλασιάζεις την αξία ενός LADA;». «Γεμίζοντας το ρεζερβουάρ με βενζίνη...».

Για την ιστορία να αναφερθεί ότι, μέχρι σήμερα, έχουν παραχθεί 18 περίπου εκατομμύρια LADA. Η αυτοκινητοβιομηχανία αυτή σύντομα θα ακολουθήσει νέα πορεία μετά την ανάμιξη της σύμπραξης Ρενώ και Νίσσαν που καταβάλουν 700 εκατομμύρια ευρώ για την θέσουν υπό τον έλεγχό τους.

Η 9Η ΜΑΪΟΥ

Ενώ βρισκόμουν ακόμα στη Μόσχα γινόντουσαν οι προετοιμασίες για τη μεγάλη παρέλαση της 9ης Μαΐου - μέρα κατά την οποία γιορτάζεται η νίκη εναντίον των φασιστικών δυνάμεων. Η πόλη είχε ντυθεί γιορτινά. Σημαίες και θυρεοί παντού ενώ την τιμηκή τους είχαν οι λιγοστοί απομείνοντες παλαιμάχοι του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου. Περιπατούσαμε σε μια από τις στοές του Μετρό, κοντά στην Κόκκινη Πλατεία, όταν η γυναίκα μου μου έκανε νόημα να κοιτάξω προς τα δεξιά. «Είναι ο πιο παρασημοφορημένος εν ζωή παλαιμάχος της Ρωσίας» μου είπε και αμέσως τον πλησιάζαμε. Φορούσε όλα τα παράσημά του και μας χαμογέλασε καλουνάτα. «Ο άνδρας μου είναι δημοσιογράφος και θα ήθελε να μιλήσει μαζί σας για λίγο...» του είπα. Με κοίταξε ερευνητικά και μετά ρώτησε, ανυπακούητος προφανώς ότι δεν ήμουν Ρώσος. «Από πού είναι;». «Έλληνας» απάντησε η Νάταλι. «Εντάξει» είπε και συνέχισε: «Ας πάμε να καθίσουμε κάπου». Όπως έμαθα αργότερα αρνείται να μιλήσει σε Γερμανούς, Φινλανδούς και Ιάπωνες δημοσιογράφους. Πηγαίνοντας προς έναν από τους πολλούς αναπαικτικούς πάγκους του Μετρό, ο 95χρονος Μιχαήλ Βασιλιεβιτς Ποντγκούρσκι ανυψώθηκε και αντέδρασε χαμογελώντας «τούτο το κύριωμα στη σπονδυλική μου στήλη δεν είναι από τα γηρατειά... Είναι από μια μαχαιριά που δέχθηκα στον πόλεμο με τη Φινλανδία» μου είπε θέλοντας να υπογραμμίσει ότι παρά την ηλικία του «το λεν τα κότσια του». Ο Μιχαήλ Βασιλιεβιτς Ποντγκούρσκι γεννήθηκε στη Μόσχα στις 17 Μαΐου

Ένα από τα κτίσματα στους κήπους του Παλατιού Πίτεργκοφ. Έντονα είναι τα αρχαιοελληνικά διακοσμητικά του στοιχεία.

Στο κέντρο της Αγίας Πετρούπολης και κοντά στο Μουσείο Έρμιταζ είναι το τεράστιο άγαλμα του Μέγα Πέτρου. Το μονόλιθο μετέφερε από τη γειτονική Φινλανδία, με επαναστατικές για την εποχή μεθόδους, ο Έλληνας μηχανικός Μαρίνος Χαρμπούρης (1729-1782).

Τους κήπους του Παλατιού Πίτεργκοφ στολίζουν εκατοντάδες επίχρυσα αγάλματα (πολλά εμπνευσμένα από την ελληνική μυθολογία και αμέτρητα σιντριβάνια).

1917, λίγο πριν την επανάσταση των μπολσεβίκων. Πολέμησε στο ρωσοφινλανδικό πόλεμο, στον β' παγκόσμιο εναντίον των Γερμανών και εναντίον των Ιαπώνων. Έχει παρασημοφορηθεί αμέτρητες φορές για ανδραγαθήματα. «Ούτε που θυμάμαι πόσες φορές με έχει τιμήσει η πατρίδα» μου λέει και προσθέτει: «...μεγαλύτερη, για μένα, σημασία έχει το τι έκανα εγώ για την πατρίδα και όχι τι έχει κάνει αυτή για μένα». Στο μεταξύ πολλοί περαστικοί τον έχουν αναγνωρίσει από τις φωτογραφίες του στον Τύπο και τις εμφανίσεις του στην τηλεόραση και μας έχουν «περικυκλώσει». Ορισμένοι του φιλούν με ευγνωμοσύνη το χέρι, άλλοι θέλουν να φωτογραφηθούν μαζί του και άλλοι πάλι του ζητούν ένα αυτόγραφο. Δέχεται με μια αγνή απλότητα τις εκδηλώσεις αγάπης και ευγνωμοσύνης και δεν αφήνει κανέναν παραπονεμένο.

Ο 95χρονος Μιχαήλ Βασιλιεβιτς Ποντγκούρσκι. Ο πιο παρασημοφορημένος εν ζωή παλαιμάχος πολεμιστής στη Ρωσία.

Του ζήτησα να μου πει τις απόψεις του για τη σημερινή Ρωσία και την πολιτική κατάσταση. Ξεφεύγει ευγενικά τις πολιτικές τοποθετήσεις. «Ανεξάρτητα από το ποιος μας κυβερνά, σαν πολίτες πρέπει να πράττουμε το καλύτερο για τη χώρα μας» μου λέει. Η ευστροφία του και το αεικίνητό του σε εκπλήτουν. Παρά τα 95 χρόνια που κουβαλάει παραμένει απίστευτα δραστήριος. Όσες ώρες του μένουν από τις επισκέψεις του σε σχολεία, στρατιωτικές μονάδες και την παρουσία του σε διάφορες εκδηλώσεις, τις αφιερώνει στην κατασκευή μοντέλων πλοίων, αεροπλάνων, τανκ, στρατιωτών, εκκλησιών και φυσικά του Κρεμλίνου. Τον ευχαρίστησα για την ώρα που μου διέθεσε και χαμογελώντας μου απάντησε: «Και συ διέθεσες την ώρα σου για μένα. Να πάτε στο καλό!». Απομακρύνθηκα εντυπωσιασμένος από τη συνάντησή με το δυναμικό αυτό 95χρονο. Όχι τόσο για τα πολεμικά του ανδραγαθήματα όσο για την αγνή και χωρίς ανταλλάγματα αγάπη του για την πατρίδα. Κάτι που εμείς οι Έλληνες το έχουμε ξεχάσει θαυμάζοντας με υποκρισία τη φιλοπατρία των προγόνων μας.

Την επομένη πετούσαμε επιστρέφοντας στην Ελλάδα. Στις βαλίτσες μερικά αναμνηστικά για τους φίλους. Στη μνήμη οι έντονοι θύμψεις ενός ακόμα υπέροχου ταξιδιού στη Ρωσία της απεραντοσύνης και μια κρυφή υπόσχεση στην καρδιά για μια ακόμα επίσκεψη στη μοναδική Αγία Πετρούπολη...

ΤΕΛΟΣ